

Maarten von Winning wil met tien BN'ers de Alpe d'HuZes gaan fietsen voor het kankerfonds

Ongeremd, ongebreideld, altijd ervoor gaan

Ongeremd. Dat is Maarten von Winning, al zijn hele leven. Die ongebreidelde energie moet eruit en dat doet hij op de racefiets. Bijna 50 inmiddels, rijdt hij met een amateurlicentie. Dat had hij drie jaar geleden nooit gedacht. Toen zoop hij als een tempelier en wist niks van fietsen.

Er staat een straffe zuidwesterwind over de polder bij Broek in Waterland. „Vanmorgen nog honderd kilometer gefietst. Heen wind in de rug, en terug vol op kop.“ Von Winning grijnst. Dat vindt hij mooi, opboksen tegen de wind. Hij is een man die altijd de uitdaging zoekt en er vervolgens met volle overgave induikt. „Ik kan inmiddels aardig meekomen met die jonge gasten. Gaaf man, echt een kick, kijken hoeveel er nog zit in dit oude lijf. Dat is bijna dwangmatig bij mij.“

Roken

Het had zomaar verkeerd kunnen aflopen met Maarten von Winning. Hij is de zesde in het gezin; zijn ouders lieten hem begaan. „Ik heb een vrij bizarre jeugd gehad in Wassenaar. Op mijn zesde rookte ik al. Op mijn achtste zei ik 'Mama, ik ben opgehouden met roken'. We woonden in een giga-villa, zestien kamers, ik kon doen wat ik wilde, was altijd weg. Vroegen ze 'Waar is Maarten?', zeiden mijn ouders 'Bij een vriendje logeren denk ik'. Was ik ergens een brommer aan het jatten. Het is uiteindelijk allemaal goed afgelopen, en dat is wonderlijk. Het had met mij alle kanten op kunnen gaan. Ik heb altijd de grenzen opgezocht, qua spanning, qua avontuur, hoe ver kun je gaan.“

Uitgeverij

Na een struikelcarrière door het middelbaar onderwijs ging hij naar de TH. Een ondoordachte keuze. „Met mijn ouders heb ik daar eigenlijk nooit over gepraat, ik zat altijd te knutselen aan brommers, dus ik dacht, dan maar iets technisch. Maar mijn hart zat daar niet in. Ik heb mijn studie betaald met een busverhuurbedrijf. Man, wat ik allemaal niet heb gedaan, zelfs makelaar ben ik geweest. Uiteindelijk belandde ik bij een uitgeverij en dat vond ik leuk.“ Vanuit die uitgeverij begon hij zijn eigen bedrijf in bedrijfsfilms, commercials, videoclipps. Ook geeft hij luisterboeken en dvd-boxen uit.

Drank

Het ging hem voor de wind, tot een paar jaar geleden. „Het was in Zuid-Frankrijk. We waren na een bruilofsfeest daar op weg naar het vliegveld in Nice. Ik kreeg een enorme maagpijn, tintelingen in mijn handen. Ik zei tegen mijn vrouw 'Ik ga overlijden'. Met de ambulance naar het ziekenhuis. Ze konden niks vinden, alleen een klein vlekje op mijn maagwand, een maagzweer. Bel ik een vriendje, een radioloog. Het is heel simpel, zei die, er zijn twee oorza-

Maarten von Winning woont midden in de polder bij Broek in Waterland. Een ideale plek voor een fietser die de wind niet schuwt.

FOTO ELLA TILGENKAMP

MARKANT

Waterland telt veel bijzondere bewoners. Streekgenoten voor wie gebaande paden niet het vanzelfsprekende traject zijn. Markante mensen die hun eigen weg gaan. In deze serie vertellen ze in Dagblad Waterland hun verhaal.

ken: of te veel stress, of te veel drank. Nou, stress had ik niet, maar drinken deed ik wel. Excessief zelfs. Ik woog bijna honderd kilo, had een dikke onderkin. Dronk zo twee flessen wijn leeg en dan nog een paar wodkaatjes er achteraan. Als een ongeleid projectiel. Zegt die vriend, 'Maarten, stop nu eens

een maand met drinken'. Daar stond ik dan, op 17 juni, 3 jaar geleden in een Frans ziekenhuis in zo'n wit gewaad met allerlei draden aan mijn lijf. Maarten, zei ik, wil je een inactieve vijftiger worden die elke avond met een biertje voor de tv hangt, of een leuke sportieve vader voor je kinderen. Vanaf die dag ben

ik gestopt met drinken, helemaal naar nul. Ik ben niet zo'n type dat na twee biertjes stopt omdat ik nog moet rijden. Dat moet ik niet doen, ik ken mezelf. Ik viel 25 kilo af en toen ben ik begonnen met fietsen. Heel bescheiden in het begin hoor, rondjes van een kilometer of 20. We woonden toen nog aan de Veluwezoom. Zo heb ik het heel langzaam opgebouwd. Na een jaar schreef ik me in voor een toertocht van honderd kilometer. Helemaal zenuwachtig was ik. Na een kilometer was ik de weg al kwijt, ik snapte

niks van al die richtingbordjes voor de verschillende afstanden. Ben ik met een paar mannen meegereden die de 200 kilometer deden. Geweldig was dat, ik was helemaal verkocht. Ik leerde Adrie van Diemen kennen, een bewegingsfysioloog, de Johan Crujff onder de wielertainers. Hij maakt trainingsschema's speciaal voor jou en het nam een enorme vlucht. Elk jaar ben ik 25 procent gestegen, in klimvermogen, in prestatievermogen. Ik blijf aanleg te hebben voor duursporten en daarom kan ik aardig meeko-

men met die jonge gasten." Het fietsen is een nieuwe verslaving: „Dat is zo lekker, bijna dwangmatig. 's Ochttends om half zes in het pikkedonker, in de stromende regen en met keiharde wind de weg op, heerlijk. Als ik twee dagen niet heb gefietst, word ik helemaal zenuwachtig. Zegt mijn vrouw, ga alsjeblieft fietsen.“ Zo kwam Von Winning ook in aanraking met de Stichting Alpe d'HuZes. Die organiseert sinds enkele jaren sponsorbeklimmingen van de Alpe d'Hu-

ten bate van de kankerbestrijding. „Via mijn schoonzus kwam ik in contact met Peter Kapitein, die met Alpe d'HuZes is begonnen. Ik heb een middag bij hem thuis gezeten en zo is het begonnen. Vorig jaar juni meteen meegedaan. Zeven keer heb ik hem beklommen. Dat is heel zwaar, maar ook een waanzinnig mooi evenement. Zo mooi, zoveel mensen bij elkaar om iets goeds te doen. Naast me fietste een man die zijn dochter van twaalf aan kanker had verloren. Haar foto hing onder de stang van zijn fiets. Nou, dat komt aan hoor. Toen was er

weer die klik: daar ga ik iets mee doen. Ik wil met tien BN'ers een heel trainingsprogramma doorlopen. In 2011 gaan we met die ploeg de Alpe beklommen. Ze moeten allemaal een ton binnenhalen. Ik denk eraan om een tv-programma te maken, waarin we proberen dat bedrag te verdubbelen. Ik ben heel erg emotioneel, maar heel erg op mijn gevoel. Weet je, als iets bij me aanslaat, staat er geen rem meer op. Dan ga ik er vol voor. Heerlijk vind ik dat.“

JOOST REIJNDERS

FRANK!

De straatverlichting in de Planetenstraat en een aantal andere straten in Wheermolen-West lag vijf dagen plat. Bewoners vreesden dat het een voorbode van de sloopplannen in hun omgeving was. „Te gek voor woorden toch, dat je je hondje met een zaklantaarn uit moet laten?“ De gemeente en Liander slaagden er uiteindelijk in de buurt weer te verlichten.

TEKENING FRANK MUNTJEWERF

INKT

Bij Tattoo Studio Pure Ink aan de Weeshuissteeg in Purmerend worden kunststukjes gezet. De klanten zijn vaak maar wat trots op het resultaat. Dagblad Waterland licht de hoogtepunten eruit in 'Inkt'.

'Ik lijk een beetje op Bam Bam'

„Het voelt alsof je met een nagel over je huid strijkt.“ De 34-jarige Marco uit Purmerend voelt geen greintje pijn bij het zetten van zijn nieuwe tatoeage. „Volgens mij heb ik inmiddels wel een paar doorligplekken“, grapt hij.

De stoel in de relaxstand en een glas cola op het bijzettafeltje. De tatoeëerders maken het Marco gemakkelijk. Hij moet namelijk drie uur lang in dezelfde houding zitten. De Purmerender kijkt gespannen naar de tekening op zijn arm die met de minuut gedetailleerder wordt. „Deze 'hoop, geloof en liefde' tattoo mag dan wel een religieus symbool zijn, ik geloof alleen in mezelf.“

Het ontwerp komt van eigen hand. „Ik wilde al heel lang iets op mijn onderarm, maar ik wist steeds niet wat. Totdat ik naar een tattooprogramma keek op Discovery Channel dat helemaal in het teken stond van hoop, geloof en liefde. Ik heb dus meteen mijn schetsblok gepakt en niet veel later wipte ik Studio Pure Ink binnen.“

Zijn drie andere tatoes heeft hij jaren geleden laten zetten. De eerste dateert alweer uit 1993. Een roosje. „Toen had je natuurlijk ook weinig anders.

Het ontwerp van Marco wordt steeds gedetailleerder. FOTO HDC MEDIA

Later nam ik een *tribal* op mijn bovenarm en een poppetje van de Flintstones op mijn andere arm“, zegt Marco. „Waarom? Tja, ik lijkt gewoon een beetje op Bam Bam. Vroeger was ik ook zo'n druktemaker.“

Voorlopig is dit Marco's laatste tattoo. „Ik zou er wel meer willen, maar dan heb ik ruzie thuis. Mijn vrouw houdt niet zo van tatoeages, maar ze houdt gelukkig wel van mij.“

LILIAN EVERAARS